

Sygn. akt II K 371/15

1 Ds. 204/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Marek Nowosiński**

Protokolant: **st.sekr.sądowy Iwona Barczyk**

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oleśnie Daniela Jakubca po rozpoznaniu w dniach: 20.10.2015., 01.12.2015r., 14.01.2016r., 23.02.2016r., 22.03.2016r. sprawy **R. G. (1) s. H. i A. z domu J., ur. (...) w m. G.;**

oskarżonego o to, że:

I. w sierpniu 2010 roku w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem o wartości 2200 zł w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej z nim ustnej umowy na wykonanie zadania na poczet której zabrał w formie zaliczki 13 sztuk metalowych profili o długości 6 metrów oraz 200 sztuk metalowych zawiasów do bram, z której ostatecznie się nie wywiązał, działając tym samym na jego szkodę,

to jest o przestępstwo z art. 286§1 kk,

II. w sierpniu 2010 roku w P., woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonej, na czas wykonania prac związanych z budową ogrodzenia swojej posesji, betoniarki o wartości 600 złotych na szkodę W. Z.,

to jest o przestępstwo z art. 284§2 kk

III. w październiku 2013 roku w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem o wartości 3000 złotych w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru uiszczenia zapłaty za otrzymany towar w postaci 12 sztuk metalowych profili o długości metrów oraz 350 sztuk metalowych zawiasów, za który ostatecznie nie zapłacił, działając tym samym na jego szkodę,

to jest o przestępstwo z art. 286§1 kk.

1. uniewinnia oskarżonego **R. G. (1)** od popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt. I to jest przestępstwa z art. 286§1 kk, w pkt. II to jest przestępstwa z art. 284§2 kk i w pkt. III to jest przestępstwa z art. 286§1 kk, a kosztami postępowania na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 371/15

UZASADNIENIE

Oskarżony **R. G. (1)** pozostawał pod zarzutem tego, że w sierpniu 2010 roku w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem o wartości 2200 zł w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej z nim ustnej umowy na wykonanie zadania na poczet której zabrał w formie zaliczki 13 sztuk metalowych profili o długości 6 metrów oraz 200 sztuk

metalowych zawiasów do bram, z której ostatecznie się nie wywiązał, działając tym samym na jego szkodę, to jest o przestępstwo z art. 286§1 kk.

Ponadto, pozostawał pod zarzutem tego, że w sierpniu 2010 roku w P., woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonej, na czas wykonania prac związanych z budową ogrodzenia swojej posesji, betoniarki o wartości 600 złotych na szkodę W. Z., to jest o przestępstwo z art. 284§2 kk.

Nadto, pozostawał pod zarzutem tego, że w październiku 2013 roku w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem o wartości 3000 złotych w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru uiszczenia zapłaty za otrzymany towar w postaci 12 sztuk metalowych profili o długości metrów oraz 350 sztuk metalowych zawiasów, za który ostatecznie nie zapłacił, działając tym samym na jego szkodę, to jest o przestępstwo z art. 286§1 kk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy

W. Z. w okresie do dnia 31 marca 2013 roku prowadził działalność gospodarczą (...) pod adresem P., ul. (...). Profilem działalności firmy była obróbka skrawaniem metalu. W sierpniu 2010 roku na teren firmy należącej do W. Z. przyjechał jego znajomy, R. G. (1). Pokrzywdzony W. Z. wiedział, że G. zajmuje się kowalstwem artystycznym i potrafi spawać oraz wykonywać kute ogrodzenia, wobec czego zaproponował oskarżonemu, aby wykonał dla niego zadanie zewnętrzne z profili metalowych, które następnie miało zostać przymocowane do budynku firmy (...).

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k.4,69
- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 24,51

Z uwagi na fakt, iż W. Z. posiadał odpowiednie profile metalowe, które nadawały się do wykonania konstrukcji zadania, przekazał oskarżonemu R. G. (1) 13 sztuk metalowych profili o długości 6 metrów. Strony umówiły się również, iż w późniejszym terminie, po wykonaniu przez oskarżonego konstrukcji zadania, W. Z. przekaze oskarżonemu blachę, którą oskarżony następnie pokryje wykonaną konstrukcję, a następnie całość przymocuje do budynku firmy. Ponadto, W. Z. przekazał oskarżonemu R. G. (1) również 200 sztuk metalowych zawiasów, które oskarżony miał wykorzystać na własne potrzeby, a następnie zapłacić za nie pokrzywdzonemu. Strony nie uzgodniły ceny za jaką oskarżony wykona zadanie.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k. 4,69
- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 24,51

Tego samego dnia, po uzgodnieniu z W. Z. w formie ustnej szczegółów umowy, R. G. (1) wraz ze swoim synem K. załadowali na samochód dostawczy 13 metalowych profili, 200 metalowych zawiasów, a także betoniarkę, którą W. Z. zgodził się pożyczyć oskarżonemu, gdyż ten planował przy jej pomocy zabetonować słupki pod ogrodzenie na własnej posesji.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k.4,69
- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 24
- zeznania świadka M. G. k.12,65v

- zeznania świadka A. W. k.14, 59

Zarówno w zakresie zlecenia wykonania zadania, jak i użyczenia betoniarki strony nie zawarły umów pisemnych, a ich warunki określiły wyłącznie ustnie i to w sposób bardzo ogólny, również co do terminów realizacji. Zgodnie z poczynionymi ustaleniami oskarżony R. G. (1) konstrukcję dachową wykonać miał wstępnie do końca 2010 roku, natomiast betoniarkę zwrócić po wykonaniu prac przy ogrodzeniu w swoim miejscu zamieszkania, nie precyzując konkretnego terminu zwrotu.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k. 4,69v

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 51v

Zgodnie z umową, oskarżony R. G. (1) wykorzystał uzyskane od pokrzywdzonego W. Z. 200 sztuk metalowych zawiasów na własne potrzeby. Ponadto, oskarżony wykonał zleconą konstrukcję zadania, o czym poinformował W. Z. Z. przyjechał obejrzeć wykonaną konstrukcję zadania w 2013 roku, jednakże nie miał zamiaru odbierać jej, gdyż nosił się wówczas z zamiarem zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej i sprzedaży siedziby firmy, wobec czego konstrukcja ta nie była już mu wówczas potrzebna i zażądał pieniędzy za metalowe profile oraz zawiasy. Dodatkowo, pokrzywdzony W. Z. nie dostarczył oskarżonemu blachy, która stanowić miała pokrycie konstrukcji. Z uwagi na fakt, iż W. Z. nie chciał odebrać konstrukcji dachowej i uiścić zapłaty za jej wykonanie, R. G. (1) nie zapłacił pokrzywdzonemu za otrzymane od niego, a następnie wykorzystane na własne potrzeby 200 sztuk zawiasów metalowych.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k.69v

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 52

- fotografie wykonane w miejscu zamieszkania oskarżonego k.75-77

- notatka urzędowa k.74

Po likwidacji firmy (...) i sprzedaży terenu na którym prowadzona była działalność, W. Z. zmuszony był opróżnić jej teren ze znajdujących się tam w dalszym ciągu przedmiotów. Pokrzywdzony umówił się wówczas z R. G. (1), że przekaże mu pozostałe na terenie firmy 12 metalowych profili o długości 6 metrów oraz 350 metalowych zawiasów do bram, z kolei ten spróbuje odnaleźć klientów chętnych na ich zakup, a przypadku sprzedaży uzyskane środki przekaże właścicielowi. Zdarzenie to miało miejsce w 2013 roku, a więc 3 lata po ustaleniach dotyczących wykonania konstrukcji dachowej.

Dowód:

- zeznania świadka W. Z. k.69v

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k.

R. G. (1) nie potrafił znaleźć osób chętnych do zakupu uzyskanych od W. Z. metalowych profili i zawiasów do bram, gdyż każdy ewentualny nabywca zainteresowany był uzyskaniem faktury VAT potwierdzającej zakup, z kolei oskarżony nie miał możliwości wystawienia tego typu dokumentu zakupu. Ponadto, otrzymane od pokrzywdzonego W. Z. w październiku 2013 roku profile metalowe pomalowane były minią, co uniemożliwiało ich ocynkowanie i z tego też względu wszyscy ewentualni nabywcy rezygnowali z zakupu. Oskarżony zaproponował wówczas pokrzywdzonemu W. Z. zwrot otrzymanych 12 sztuk metalowych profili oraz 350 sztuk zawiasów, jednakże pokrzywdzony odmówił ich

przyjęcia i zażądał zapłaty za te przedmioty, argumentując to faktem, iż nie prowadzi już działalności gospodarczej i nie ma możliwości sprzedaży zarówno profili jak i zawiasów i nie ma też możliwości ich przechowywania. Oskarżony proponował wówczas pokrzywdzonemu W. Z. również zwrot betoniarki, jednakże pokrzywdzony nie wskazał miejsca, gdzie przedmiotowa betoniarka miałaby zostać dostarczona, a nadto zażądał zapłaty jej równowartości, nie będąc zainteresowany jej zwrotem.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k.24,78

- zeznania świadka W. Z. k.69v

Oskarżony R. G. (1) ma 58 lat. Z zawodu jest kowalem, posiada wykształcenie zawodowe. Oskarżony jest żonaty, pozostaje na utrzymaniu żony która nie pracuje i otrzymuje zasiłek przedemerytalny w wysokości 860 zł. Oskarżony w przeszłości był karany wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Kluczborku VI Zamiejscowy Wydział Karny w Oleśnie z dnia 29 października 2013 roku sygn. akt VI K 483/13 za czyn z art. 286 § 3 kk na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20,00 złotych. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k.51-52

- notatka urzędowa k. 27

- karta karna k. 63

- odpis wyroku k. 40

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony R. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony wyjaśnił, iż w sierpniu 2010 roku zawarł z W. Z. ustną umowę na wykonanie zadaszania. Oskarżony wyjaśnił, iż na poczet zamówienia pokrzywdzony przekazał mu 13 sztuk metalowych profili o długości 6 metrów oraz 200 sztuk zawiasów. Oskarżony wyjaśnił, iż wykonał zleconą pracę, jednakże W. Z. nie odebrał wykonanego zadaszania, a wcześniej nie przekazał mu materiału na pokrycie konstrukcji. Odnośnie zarzutu drugiego oskarżony wyjaśnił, iż faktycznie pożyczył od W. Z. betoniarkę już po likwidacji firmy pokrzywdzonego. Oskarżony wskazał, iż betoniarka ta cały czas znajduje się na jego posesji, gdyż Z. nie wskazał mu miejsca, w które miałby odwieźć pożyczoną betoniarkę. Ponadto, oskarżony wyjaśnił, iż próbował rozmawiać z pokrzywdzonym W. Z. na temat zwrotu betoniarki, jednakże pokrzywdzony nie był zainteresowany jej odbiorem i chciał otrzymać za nią pieniądze. W odniesieniu z kolei do zarzutu trzeciego, oskarżony wyjaśnił, iż faktycznie otrzymał od W. Z. 12 sztuk metalowych profili o długości 6 metrów oraz 350 zawiasów metalowych. Oskarżony wskazał, iż umówił się z W. Z., że jeśli uda mu się sprzedać wymienione przedmioty, wówczas rozliczy się z ich sprzedaży z pokrzywdzonym, jednakże nie znalazł chętnych na ich zakup. Oskarżony podniósł, iż wszystkie te przedmioty w dalszym ciągu znajdują się na jego posesji i wielokrotnie próbował się porozumieć z pokrzywdzonym w sprawie ich zwrotu, jednakże obaj nie potrafili dojść do porozumienia. Dodał także, iż nie udało mu się sprzedać towaru, albowiem wszyscy ewentualni nabywcy zainteresowani byli uzyskaniem faktury VAT, natomiast oskarżony nie miał możliwości wystawienia tego typu dokumentu.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 24

W toku postępowania sądowego oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oskarżony wyjaśnił, iż zawarł z pokrzywdzonym W. Z. ustną umowę, na mocy której miał wykonać dla pokrzywdzonego konstrukcję dachową pod zadaszanie. Oskarżony wskazał, iż W. Z. przekazał mu 13 sztuk profili o długości 6 metrów, z których następnie oskarżony wykonał konstrukcję dachu. Oskarżony nadto podniósł, iż po wykonaniu zlecenia W. Z. nie odebrał od niego konstrukcji dachowej, albowiem wcześniej zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej i sprzedał teren, na którym zadaszanie miało zostać zainstalowane, a także nie dostarczył

materiału na pokrycie konstrukcji. Nadto, oskarżony wyjaśnił, iż wielokrotnie próbował skontaktować się z pokrzywdzonym w sprawie odbioru konstrukcji dachowej i betoniarki, jednakże pokrzywdzony nie chciał odebrać tych przedmiotów i nie wskazał miejsca, w które oskarżony miałby je dostarczyć. Ponadto, pokrzywdzony nie zgodził się na zwrot 12 metalowych profili i 350 sztuk zawiasów i zażądał za nie od oskarżonego zapłaty, mimo, iż oskarżony próbował sprzedać te przedmioty zgodnie z prośbą pokrzywdzonego, ale nie udało mu się to i dlatego chciał je zwrócić.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 51-52, 78v

Sąd zważył co następuje:

Faktyczny przebieg zdarzeń Sąd ustalił w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, na który złożyły się wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1), zeznania pokrzywdzonego W. Z., zeznania świadków M. G., A. W., dowodów z fotografii wykonanych w miejscu zamieszkania oskarżonego, a także pozostałych dowodów znajdujących się w aktach sprawy, a ujawnionych na rozprawie głównej. Odnośnie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, a dotyczącego przestępstwa z art. 286 § 1 kk Sąd jako wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1). Oskarżony wyjaśnił między innymi, iż w sierpniu 2010 roku umówił się z W. Z., iż wykona dla niego konstrukcję dachową, która następnie zostanie przymocowana do budynku firmy pokrzywdzonego. Oskarżony wskazał, iż na ten cel pokrzywdzony przekazał mu 13 sztuk profili metalowych o długości 6 metrów i 200 zawiasów metalowych. Oskarżony wyjaśnił, iż z metalowych profili miał wykonać konstrukcje zadaszenia, natomiast zawiasy wykorzystać na własne potrzeby. Po wykonaniu zlecenia strony miały rozliczyć wartość zawiasów z robocizną związaną z wykonaniem konstrukcji zadaszenia. Oskarżony podniósł także, iż po wykonaniu konstrukcji zadaszenia, W. Z. miał mu przekazać blachę na pokrycie konstrukcji, czego jednak nie uczynił. Oskarżony wskazał ponadto, iż po wykonaniu konstrukcji zadaszenia poinformował o tym fakcie pokrzywdzonego W. Z., który gdy przyjechał do oskarżonego w 2013 roku nie był zainteresowany jej odbiorem, gdyż nosił się już wówczas z zamiarem zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej i sprzedaży terenu firmy, a nadto pokrzywdzony zażądał zwrotu wartości metalowych profili oraz zawiasów. Wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) są logiczne, spójne i konsekwentne. Wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) znajdują potwierdzenie między innymi w dowodach z fotografii, wykonanych na zlecenie Sądu przez funkcjonariuszy policji w miejscu zamieszkania R. G. (1), na których to fotografiach widać wykonane przez oskarżonego konstrukcje dachowe z metalowych profili, które miały zostać zamontowane w siedziby firmy pokrzywdzonego. Ponadto, wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie również w treści zeznań samego pokrzywdzonego W. Z., który potwierdził, iż R. G. (1) poinformował go o tym, że wykonał konstrukcje zadaszenia. Świadek Z. zeznał także, iż nie dostarczył oskarżonemu blachy na pokrycie konstrukcję dachu a także nie odebrał od oskarżonego konstrukcji, gdyż nie prowadził już wówczas działalności gospodarczej i nie była mu ona już do niczego potrzebna. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków M. G. i A. W., a więc pracowników firmy (...). Świadcowie G. i W. zeznali, iż widzieli jak R. G. (1) wraz ze swoim synem, za zgodą W. Z. pobrali z siedziby firmy (...) profile metalowe i zawiasy. Zeznania świadków G. i W. w pełni korespondują z treścią wyjaśnień oskarżonego R. G. (1) i zeznań świadka W. Z.. Poza tym świadkowie G. i W. nie mieli wiedzy na temat zawartych przez W. Z. i R. G. (2) w tym zakresie ustaleń. Odnośnie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a dotyczącego przestępstwa z art. 284 § 2 kk Sąd jako wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1). Oskarżony wskazał między innymi, iż w sierpniu 2010 roku pożyczył od W. Z. betoniarkę, gdyż była mu ona potrzebna do wykonania ogrodzenia na własnej posesji. Oskarżony wyjaśnił, iż po wykonaniu prac przy ogrodzeniu próbował zwrócić pokrzywdzonemu betoniarkę i w tym celu dwukrotnie pojechał do jego mieszkania, jednakże w obu przypadkach nie zastał go w domu. Oskarżony wyjaśnił także, iż W. Z. zlikwidował działalność gospodarczą, a teren na której działalność ta była prowadzona sprzedał, wobec czego oskarżony nie miał możliwości odwiezienia betoniarki w miejsce z którego ją zabrał. Oskarżony wskazał ponadto, iż pokrzywdzony nie wzywał go do zwrotu przedmiotowej betoniarki, a betoniarka w dalszym ciągu znajduje się na jego posesji i oskarżony może w każdej chwili zwrócić ją W. Z., gdy ten tylko wskaże miejsce, w które betoniarka ta miałaby zostać dostarczona. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są logiczne, spójne i konsekwentne zarówno na przestrzeni postępowania przygotowawczego jak i sądowego, a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym. Sąd dał również wiarę również zeznaniom świadka W. Z. w tej części.

Świadek Z. zeznał między innymi, iż nie był u oskarżonego R. Z. po odbiór betoniarki, ani nie wzywał go pisemnie do jej zwrotu. Świadek potwierdził nadto, iż sprzedał teren na którym znajdowała się siedziba jego firmy, a skąd oskarżony odebrał betoniarkę. Świadek Z. podniósł także, iż mieszka w bloku i nie wskazał oskarżonemu miejsca, gdzie miałby dostarczyć przedmiotową betoniarkę. Nadto, świadek potwierdził, iż pracuje za granicą i w związku z tym często nie ma go w domu, co potwierdza, iż oskarżony mógł próbować skontaktować się w celu zwrotu przedmiotowej betoniarki. Zeznania świadka W. Z. w tym zakresie uznać należy za logiczne i spójne, a nadto korespondujące z treścią wyjaśnień oskarżonego R. G. (1). Sąd jako wiarygodne, aczkolwiek niewnoszące zbyt wiele do sprawy uznał zeznania świadków M. G. i A. W.. Wymienieni świadkowie potwierdzili, iż R. G. (1) pobrał z terenu firmy (...), za zgodą pokrzywdzonego betoniarkę, jednakże nie znali żadnych ustaleń poczynionych przez strony co do sposobu i terminu jej zwrotu. Odnośnie trzeciego zarzutu dotyczącego przestępstwa z art. 286 § 1 kk Sąd jako wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1), który potwierdził, iż w 2013 roku W. Z. w związku z likwidacją działalności gospodarczej i sprzedażą hali przekazał mu 12 profili metalowych i 350 sztuk zawiasów metalowych. Oskarżony wyjaśnił, iż umówił się wówczas z pokrzywdzonym W. Z., iż jeśli uda mu się znaleźć klientów chętnych na zakup tych przedmiotów, wówczas sprzeda je, a następnie z uzyskanych środków rozliczy się z pokrzywdzonym. Strony zawarły w tym zakresie wyłącznie ustną umowę. Oskarżony wyjaśnił, iż nie znalazł chętnych na zakup, gdyż każdy ewentualny nabywca zainteresowany był fakturą VAT potwierdzającą zakup, którego to dokumentu oskarżony nie był w stanie wystawić, a ponadto profile metalowe pomalowane zostały minią, co uniemożliwia ich ocynkowanie i z tego też powodu klienci rezygnowali z zakupu. Oskarżony wskazał także, iż proponował W. Z. zwrot 12 sztuk profili oraz 350 zawiasów, jednakże pokrzywdzony nie wskazał mu miejsca w które miałyby zostać odwiezione przedmioty a także oświadczył, iż nie potrzebuje ich, gdyż nie prowadzi już działalności gospodarczej i że chce otrzymać za nie pieniądze. R. G. (1) podniósł także, iż zarówno profile jak i zawiasy w dalszym ciągu znajdują się na jego posesji, a pokrzywdzony może je w każdej chwili odebrać, a okoliczność ta co do metalowych zawiasów znajduje potwierdzenie w dowodach w fotografii wykonanych w miejscu zamieszkania oskarżonego R. G. (1), na których widać metalowe zawiasy zgodne ze wskazanym przez pokrzywdzonego opisem. Wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) w tym zakresie są logiczne i konsekwentne, a nadto znajdują potwierdzenie w treści zeznań samego pokrzywdzonego W. Z., który potwierdził, iż w 2013 roku przekazał oskarżonemu R. G. (1) 12 sztuk profili metalowych oraz 350 zawiasów, gdyż sprzedawał wówczas halę stanowiącą siedzibę firmy i musiał opróżnić jej wnętrze. Świadek zeznał, iż umówili się wówczas z oskarżonym, iż R. G. (1) sprzeda otrzymane przedmioty a następnie z ich sprzedaży rozliczy się z pokrzywdzonym. Strony zawarły w tym zakresie wyłącznie ustną umowę. Świadek W. Z. potwierdził także, iż podczas rozmowy oskarżony R. G. (3) zaproponował mu zwrot profili oraz zawiasów, jednakże pokrzywdzony odmówił, gdyż chciał otrzymać za nie pieniądze. Zeznania świadka W. Z. w tym zakresie są rzeczowe i spójne, a nadto korespondują z treścią wyjaśnień oskarżonego R. G. (1). Zgodnie z art. 286 § 1 kk karze podlega ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Strona podmiotowa przestępstwa oszustwa polega na umyślności. Działanie sprawcy motywowane jest osiągnięciem celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego (*dolus directus coloratus*). Trafnie orzekł Sąd Najwyższy, że: „określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion" (wyrok SN z dnia 4 czerwca 2010 r., WA 16/09, Prok. i Pr.-wkł. 2009, Nr 11–12, poz. 8, por. także wyrok SN z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 6, poz. 15). Odnosząc się do czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wskazać należy, iż oskarżony R. G. (1), co bezspornie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego wykonał na rzecz pokrzywdzonego W. Z. konstrukcję dachową. Podkreślić należy, iż zawarta pomiędzy stronami umowa przewidywała dostarczenie przez pokrzywdzonego W. Z. blachy na pokrycie konstrukcji, czego pokrzywdzony jednak nie uczynił i tym samym uniemożliwił oskarżonemu kompleksowe wykonanie zadania. Okoliczność, iż w chwili wykonania konstrukcji pokrzywdzony W. Z. już jej nie potrzebował w związku z zakończeniem prowadzenia

działalności gospodarczej w żaden sposób nie implikuje przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego R. G. (1) nosiło znamiona oszustwa z art. 286 § 1 kk. Zważyć należy, iż oskarżony po wykonaniu konstrukcji zadaszania, poinformował o tym fakcie W. Z., który jednak odmówił jej odbioru. Co prawda jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, zawarta pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym W. Z. ustna umowy wskazywała, iż konstrukcja dachowa miała zostać wykonana wstępnie do końca 2010 roku, podczas gdy oskarżony wykonał ją w późniejszym terminie, jednakże okoliczność ta stanowić może ewentualnie podstawę do dochodzenia przez pokrzywdzonego roszczeń wyłącznie na drodze cywilnoprawnej. Z zachowania oskarżonego w żaden sposób nie wynika, aby w chwili zawierania z pokrzywdzonym W. Z. ustnej umowy na wykonanie zadaszania miał zamiar niewywiązania się z tej umowy i tym samym doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Odnośnie z kolei 200 sztuk metalowych zawiasów, które to oskarżony wykorzystał na własne potrzeby, a za które nie uiszczył należności W. Z., wskazać należy, iż strony zawierając ustną umowę zastrzegły, iż oskarżony R. G. (1) zapłaci pokrzywdzonemu pieniądze za przedmiotowe zawiasy, natomiast pokrzywdzony uiszczył opłatę za wykonaną konstrukcję dachową. Z uwagi na fakt, iż pokrzywdzony W. Z. odmówił przyjęcia konstrukcji dachowej, oskarżony odmówił zapłaty za zawiasy, dokonując w tym zakresie potrącenia należności, do czego miał prawo. Również w tym zakresie ewentualne roszczenia pokrzywdzonego W. Z. względem pokrzywdzonego winny zostać dochodzone na drodze postępowania cywilnego. Podkreślenia wymaga również fakt, iż przekazanie profili i zawiasów miało miejsce w sierpniu 2010 roku, podczas gdy zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w niniejszej sprawie pokrzywdzony W. Z. złożył dopiero w dniu 3 stycznia 2015 roku, a więc po upływie ponad 4 lat. Nadto, pokrzywdzony po upływie 3 lat od przedmiotowego zdarzeniu, w październiku 2013 roku przekazał oskarżonemu R. G. (1) dalsze 12 metalowych profili oraz 350 sztuk zawiasów. Okoliczność ta wskazuje, iż wówczas W. Z. nie czuł się pokrzywdzony działaniem oskarżonego, a zdanie w tym zakresie z nieznanymi przyczynami zmienił dopiero w 2015 roku. Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił oskarżonego R. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku czynu z art. 286 § 1 kk. Odnośnie z kolei czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, w ocenie Sądu również w tym przypadku nie sposób przypisać zachowaniu oskarżonego R. G. (1) znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Jak już zostało to wcześniej wspomniane, dla zaistnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk koniecznym, aby sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Wskazać należy, iż zgodnie z zawartą pomiędzy stronami ustną umową, R. G. (1) odebrał z terenu hali firmy należącej do W. Z., za zgodą pokrzywdzonego i na jego prośbę 12 metalowych profili oraz 350 sztuk metalowych zawiasów, które w przypadku znalezienia osób chętnych do ich zakupu miał sprzedawać, a z uzyskanych w ten sposób środków rozliczyć się z pokrzywdzonym W. Z.. Z uwagi na brak chętnych do zakupu wymienionych przedmiotów, oskarżony R. G. (1) zaproponował pokrzywdzonemu W. Z. ich zwrot, jednakże pokrzywdzony odmówił ich przyjęcia, domagając się w zamian należności pieniężnej. Fakt, iż wówczas pokrzywdzony już nie miał możliwości ich dalszej odsprzedaży w związku z zakończeniem prowadzenia działalności gospodarczej, w żaden sposób nie może wpływać na ocenę zachowania R. G. (1), który zgodnie z umową podjął się sprzedaży metalowych profili i metalowych zawiasów, a w sytuacji braku możliwości ich sprzedaży zaproponował zwrot towaru pokrzywdzonemu. Na uwadze mieć także należy, iż już w chwili przekazywania oskarżonemu R. G. (1) 12 metalowych profili i 350 sztuk zawiasów pokrzywdzony nie miał możliwości ich sprzedaży, gdyż nie prowadził już działalności gospodarczej i właśnie ta okoliczność stanowiła podstawę ich przekazania oskarżonemu, a z kolei oskarżony nie miał możliwości ich sprzedaży, gdyż nie był uprawniony do wystawienia faktur VAT, a potencjalni klienci byli zainteresowani otrzymaniem tego typu dokumentu potwierdzającego zakup. Nie sposób także stracić z pola widzenia, iż przedmiotowe metalowe profile oraz metalowe zawiasy w dalszym ciągu znajdują się na posesji oskarżonego R. G. (1), a oskarżony deklaruje chęć ich zwrotu pokrzywdzonemu W. Z.. Przywołane wyżej okoliczności w ocenie sądu potwierdzają, iż zachowaniu oskarżonego nie sposób przypisać znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk, w związku z czym Sąd uniewinnił go od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku. W odniesieniu z kolei do czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a dotyczącego przestępstwa z art. 284 § 2 kk, wskazać należy, iż zgodnie z art. 284 § 2 kk karze podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzona mu rzecz ruchomą. Zgodnie z wyrokiem SA w Lublinie z dnia 3 grudnia 1998 r., II AKa 176/98, Apel.-Lub. 1999, nr 2, poz. 11 przywłaszczeniem w rozumieniu art. 284 k.k. jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania bądź też przeznaczenie go na inny cel niż przekazanie właścicielowi. W pierwszej kolejności zauważyć

należy, iż W. Z. przekazując oskarżonemu R. G. (1) betoniarkę nie zastrzegł w sposób konkretny i precyzyjny terminu w jakim oskarżony winien ją zwrócić właścicielowi, a strony w tym zakresie poprzestały na określeniu, iż oskarżony zwróci przedmiot po wykonaniu zaplanowanych przy jego użyciu prac. Ponadto, pokrzywdzony W. Z. nie wzywał pisemnie oskarżonego do zwrotu betoniarki, jak również nie wskazał mu miejsca w które oskarżony miałby zwrócić przedmiotową betoniarkę. Nadto, pokrzywdzony W. Z. po zakończeniu działalności gospodarczej sprzedał teren, na którym działalność prowadził, a z którego to miejsca oskarżony pobrał przedmiotową betoniarkę za zgodą pokrzywdzonego, wobec czego oskarżony R. G. (1) nie miał możliwości dostarczenia betoniarki w miejsce, z którego ją zabrał, gdyż teren ten należał już do innego właściciela. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego oskarżony próbował skontaktować się z pokrzywdzonym W. Z. w celu umówienia sposobu i terminu zwrotu betoniarki, jednakże pokrzywdzony nie był zainteresowany jej odzyskaniem, natomiast chciał otrzymać za nią pieniądze, na co strony wcześniej się nie umawiały. Istotnym jest również, iż o rzekomym przywłaszczeniu pokrzywdzony W. Z. zawiadomił dopiero w dniu 3 stycznia 2015 roku, podczas gdy oskarżony R. G. (1) odebrał betoniarkę z terenu firmy (...) już w sierpniu 2010 roku, a w 2013 roku, a więc 3 lata po pobraniu przez oskarżonego betoniarki, pokrzywdzony przekazał oskarżonego kolejne przedmioty w postaci metalowych profili i zawiasów, nie upominając się wówczas o zwrot betoniarki. Trudno zatem zakładać, że gdyby w 2013 roku pokrzywdzony czuł się pokrzywdzony działaniem oskarżonego w postaci braku zwrotu betoniarki, w dalszym ciągu przekazywałby mu kolejne przedmioty. Zważyć również należy, iż pokrzywdzony W. Z. kiedy był w miejscu zamieszkania oskarżonego w sprawie zadaszania w ogóle nie pytał oskarżonego o przedmiotową betoniarkę i nie wnosił wówczas o jej zwrot. Podkreślenia wymaga także fakt, iż zawarta pomiędzy stronami ustna umowa nie przewidywała zapłaty przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego pieniędzy tytułem zwrotu wartości betoniarki, a wyłącznie zwrot samej betoniarki. Przywołane wyżej okoliczności w ocenie Sądu wskazują, iż oskarżony R. G. (1) swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa z art. 284 § 2 kk. Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił oskarżonego R. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku czynu z art. 284 § 2 kk. W zakresie kosztów sądowych, z uwagi na fakt, iż oskarżony R. G. (1) został uniewinniony od wszystkich zarzucanych mu czynów, Sąd kosztami postępowania na podstawie art. 632 pkt 2 kpk obciążył Skarb Państwa.